

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZAHARIA ZAHAROU, arhimandrit

Vremea este să lucreze Domnul: (Psalmi 118, 126) /
arhimandritul Zaharia Zaharou; carte tipărită cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte Gurie Episcopul Devei și al Hunedoarei -
Deva: Editura Episcopiei Devei și Hunedoarei, 2018
ISBN 978-606-8692-61-6

2

DTP&Layout, corectură text și coperta: Diac. Alin-Vasile Goga

© Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt rezervate Editurii
Episcopiei Devei și Hunedoarei.

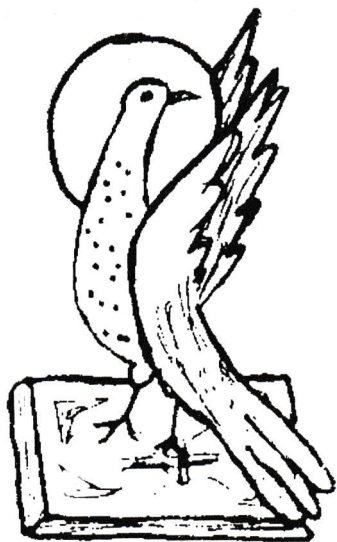
Arhimandritul **Zaharia Zaharou**

„Vremea este să lucreze Domnul”
(Psalmi 118, 126)

Carte tipărită cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte
† **GURIE,**
Episcopul Devei și al Hunedoarei

EDITURA
EPISCOPII
DEVEI ȘI HUNEDOAREI

Deva, 2018

NUMELE DUMNEZEIESC, MIJLOC DE A ATRAGE ASUPRA NOASTRĂ TOT DARUL DE SUS

*Fără chemarea neîncetată a Numelui
lui Dumnezeu trăim în zadar.
Fără prezența cuvântului lui Dumnezeu
în viața noastră ne sălbăticim.
Fără participarea vrednică la
Sfânta Liturghie murim duhovnicește.*

Chipul de viețuire pe care Părintele Sofronie l-a rânduit în mănăstirea noastră (n.r. „Sfântul Ioan Botezătorul”, Essex, Anglia) se întemeiază pe trei lucrări duhovnicești deosebit de însemnate: chemarea neîncetată a Numelui Domnului, sălășluirea cuvântului lui Dumnezeu cu bogăție în inima noastră și participarea la Sfânta Liturghie în chip bineplăcut lui Dumnezeu, astfel încât să trăim și noi acel schimb binecuvântat dintre viața noastră mărginită și viața cea fără de sfârșit a lui Dumnezeu.

Dintre aceste trei aspecte, cel mai important este chemarea neîncetată a Numelui lui Hristos, pentru că acest Nume

are minunata putere de a ne deschide poarta spre tot lucrul bun, făcându-ne cunoscută însăși calea Domnului și pronia Lui pentru noi. Numele lui Hristos își va săvârși lucrarea înlăuntrul nostru: va pregăti un loc în inima noastră unde cuvântul lui Dumnezeu să locuiască cu bogăție (cf. *Coloseni* 3, 16), ne va ajuta să împlinim voia lui Dumnezeu în viața noastră și ne va îmbrăca într-un veșmânt plin de lumină, călăuzindu-ne la prezența Domnului, pentru ca El să ne poată recunoaște și primi atunci când ne înfățișăm la praznicul Său binecuvântat, care este Sfânta Liturghie.

Atunci când Domnul i-a trimis pe apostoli pentru prima dată la propovăduire, ei s-au întors plini de uimire, zicând: „Doamne, și demonii ni se supun în numele Tău” (*Luca* 10, 17). Hristos i-a încurajat atunci, însă la Cina cea de Taină le-a spus: „Până acum n-ați cerut nimic în numele Meu; cereți și veți primi, ca bucuria voastră să fie deplină” (*Ioan* 16, 24). Apostolii nu cunoșteau încă pe deplin puterea numelui Domnului, pentru că Duhul Sfânt trebuia să Se pogoare mai întâi și să rezidească inima

„Vremea este să lucreze Domnul” (*Psalmi* 118, 126)

omului cu puterea Sa cerească, zămisind o inimă nouă, o inimă de carne, simțitoare, în locul inimii de piatră. Totuși, chemarea numelui lui Hristos este, în același timp, o poruncă și o făgăduință, căci, începând din ziua Cincizecimii, prin împlinirea acestei porunci ni se deschide calea spre inima noastră și spre Împărăția lui Dumnezeu.

Oricât de adânc am fi căzut în păcat, chiar dacă simțim că ne aflăm în străfundul iadului, putem să ne ridicăm oricând din această stare, dacă chemăm Numele Domnului cu atenție, cu smerenie și cu credință. Chemarea numelui ne va deschide toate porțile la timpul potrivit. Atunci ne vom împlini cu adevărat menirea, căci menirea noastră este să *purtăm* Numele Lui, așa cum i-a spus Domnul lui Anania, atunci când l-a trimis să-l vindece pe Sfântul Apostol Pavel, care orbise în urma vedeniei de pe drumul Damascului: „Îi voi arăta câte trebuie să pătimească el, ca să poarte numele Meu înaintea neamurilor” (cf. *Fapte* 9, 10-16). De aceea, cei ce Îl urmau pe Hristos s-au numit creștini – pentru că purtau Numele Domnului. Din viața Sfântului

Ignatie Teoforul, care a primit moarte mucenicească fiind sfâșiat și mâncat de fiare în arena circului, cunoaștem că numai un singur mădular al trupului său a rămas neatins – inima sa –, în care ardea Numele dumnezeiesc. Leii nu au îndrăznit să devoreze inima sfântului, pentru că într-însa strălucea lumina Numelui lui Iisus.

Părintele Sofronie spunea că rugăciunea neîncetată este numai începutul călătoriei noastre duhovnicești, pentru că ea îl călăuzește pe om la conștientizarea sărăciei sale duhovnicești, care este prima treaptă pe scara fericirilor. Rostind rugăciunea lui Iisus, noi luăm asupra-ne rușinea mântuitoare, de dragul Domnului: devenim conștienți de sărăcia noastră duhovnicească și, copleșiți de rușine, stăm înaintea lui Dumnezeu mărturisind un adevăr universal, anume că suntem săraci și neputincioși, și că avem trebuință de doctor, atrăgând, astfel, asupra noastră Duhul Adevărului. În acest chip ne rugăm neîncetat, adevărind cuvântul Domnului care zice: „Fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5).

În cartea sa, *Despre rugăciune*, Părintele Sofronie vorbește despre diferitele nume prin care Dumnezeu S-a descoperit pe Sine oamenilor¹. El afirmă că Numele dumnezeiesc are o îndoită lucrare în viața omului: îi umple inima de simțirea cea vie a lui Dumnezeu și îi dăruiește cunoașterea Lui. Dumnezeu l-a plăsmuit pe om cu scopul de a-și cunoaște Ziditorul în chip desăvârșit. De aceea omul nu poate să se oprească în drumul său către Dumnezeu, ci trebuie să meargă până la capăt și să împlinească scopul venirii sale întru ființă. Când ne naștem în lumea aceasta, noi nu ne cunoaștem menirea, dar, treptat, chemând Numele lui Dumnezeu, ni se descoperă taina acestui Nume și înțelegem că scopul nostru este de a-L cunoaște pe Dumnezeu în chip desăvârșit, pentru ca să-I putem aduce slavă desăvârșită.

Chemarea Numelui dumnezeiesc este o lucrare prin care bucuria și mângâierea din inima omului sporesc treptat, până când se preschimbă într-un adevărat

¹ Arhimandritul Sofronie, *Despre rugăciune*, trad. Pr. Prof. Teoctist Caia, Mănăstirea Lainici, 1998, p. 109-127.

praznic lăuntric, după cum spunea Părintele Sofronie. Invocând în mod repetat Numele Domnului, ochii sufletului se curățesc încetul cu încetul și începem să vedem lucruri până atunci tainuite și necunoscute, și să înțelegem căile mântuirii; să vedem mâna lui Dumnezeu în fiecare împrejurare a vieții noastre. Aceasta ne umple neîncetat de uimire, de recunoștință și de mulțumită față de Dumnezeu, după cuvântul Apostolului: „Toate lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (cf. *Romani* 8, 28).

Chemarea Numelui dumnezeiesc este o lucrare ziditoare și dătătoare de însuflare. Prin ea intrăm în legătură cu energia lui Dumnezeu, cu harul Său, care este Însuși Dumnezeu în forma Sa energetică. Aceasta este însăși energia prin care El ne-a zidit. Așadar, atunci când chemăm Numele Lui, intrăm în legătură cu harul Său ziditor și, astfel, noi înșine suntem plăsmuiți din nou. Legătura dintre noi și Dumnezeu este Numele Său, și prin acest Nume primim viață. Părintele Sofronie lămurește că, așa cum la Sfânta Liturghie, prin chemarea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh, se

săvârșește marea taină a mântuirii – prefacerea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele lui Hristos, din care ne împărtășim spre viață –, la fel, prin chemarea Numelui lui Hristos, se săvârșește o altă minune: prefacerea întregii noastre existențe, unirea ființei noastre zidite cu viața cea nezidită a lui Dumnezeu. Potrivit Părintelui Sofronie, aceasta este cea mai mare minune din toată zidirea, anume unirea inimii omului cu Duhul lui Dumnezeu². Astfel, Numele dumnezeiesc stabilește o legătură ontologică între Persoana lui Dumnezeu și om³. Chemând Numele Lui, noi ne desăvârșim neîncetat, primim plinătate de viață peste plinătate, o tot mai adâncă cunoaștere a lui Dumnezeu și, prin urmare, o și mai strânsă unire cu El.

Rugăciunea lui Iisus este cheia spre toată virtutea, așa cum ne-a învățat Părintele Sofronie și cum a rânduit în viața mănăstirii pe care a întemeiat-o. Spunem, pe bună dreptate, că Liturghia este centrul vieții noastre, dar dacă neglijăm rugăciunea lui Iisus, atunci nici

² *Ibidem*, p. 41, 94.

³ *Ibidem*, p. 124.

El, dinlăuntrul nostru va izvorî o adâncă pocăință, căci cu cât ne apropiem mai mult de Hristos, cu atât mai limpede ne vom vedea sărăcia duhovnicească. Astfel, insuflarea pocăinței va fi mereu reînnoită înlăuntrul nostru și nu va avea niciodată sfârșit. Nu ne vom mai teme de nimic, căci Dumnezeu este cu noi și nimic nu ne va mai putea despărți de dragostea Lui.

Aș dori să închei cu un citat din cartea Părintelui Sofronie, *Despre rugăciune*:

„Nouă, tuturor fiilor lui Adam, ne este de trebuință să trecem prin acest foc ceresc (al pocăinței), care arde rădăcinile patimilor aducătoare de moarte. Altfel nu vom vedea acest foc preschimbându-se în lumina noii vieți, deoarece, în căderea noastră, arderea anticipează iluminarea și nu invers. De aceea să mulțumim Domnului și pentru lucrarea mistuitoare a iubirii Sale”⁵⁰.

Cuprins

**Numele dumnezeiesc,
mijloc de a atrage asupra noastră
tot darul de Sus / 5**

**Sfânta Liturghie,
rugăciune de mulțumire
către Dumnezeuul vieții mele / 33**

**Pocăința,
reînnoirea suflării de viață
în inima omului / 55**

⁵⁰ Arhimandritul Sofronie, *Despre rugăciune...*, p. 6.